

Farní měsíčník

Září 2026 ● číslo 9 ● 31. ročník

Zpravodaj Římskokatolické farnosti sv. Václava ● Brumov-Bylnice ● Sv. Štěpán ● Sidonie

„Odkaz svatého Václava nás zve k odvaze, spravedlnosti, pokoře a službě druhým. Ať je pro nás inspirací nejen v den jeho svátku, ale po celý rok.“

Z PRVNÍ STAROSLOVĚNSKÉ LEGENDY O SVATÉM VÁCLAVOVI

Když Václavův otec Vratislav zemřel, dosadili Čechové na stolec předků Václava. Ten byl milostí Boží dokonale ve víře. Všem chudým prokazoval dobrodiní, nahé odíval, lačné krmil, pocestné přijímal podle slov evangelia, vdovám nedal ukřivdit, všechny lidi, chudé i bohaté, miloval, přisluhoval služebníkům Božím, mnohé kostely zdobil zlatem. Ale čeští muži zpychli a namluvili jeho mladšímu bratru Boleslavovi: „Bratr Václav tě chce zabít a dohodl

se o tom se svou matkou a se svými muži.“ Václav jezdil po všech hradech, když se tam slavil svátek kostela. Vešel i do hradu Boleslavova, v neděli na svátek Kosmy a Damiána. Když vyslechl mši, chystal se, že se vrátí domů do Prahy. Ale Boleslav jej s podlým úmyslem zadržel a řekl: „Proč bys odcházel, bratře?“ A Václav bratrovo pozvání neodmítl. Když pak nastalo ráno, zvonili na jitřní. A Václav uslyšev zvon řekl: „Chvála tobě, Pane, žeš mi dal dočkat se tohoto jitra.“ A vstal a šel na jitřní. Hned v bráně jej dostihl Boleslav. Václav se na něj ohlédl a řekl: „Bratře, včeras nám byl dobrým služebníkem.“ Boleslavovi se však k uchu sklonil ďábel a rozvrátil jeho srdce. Boleslav vytasil meč a odpovéděl: „Teď ti chci být ještě lepším.“ A když to řekl, udeřil jej mečem po hlavě. Václav se k němu obrátil a řekl: „Co sis to usmyslil, bratře?“ A uchopil ho a srazil k zemi. Tu přispěchal jeden z Boleslavových rádců a ťal Václava do ruky. Ten poraněn na ruce, pustil bratra a běžel do kostela. Dva zločinci ho však ubili u kostelních dveří a přiskočil ještě jiný a probodl mu bok mečem. Tu Václav vypustil duši říkáje: „Do tvých rukou, Pane, odevzdávám svého ducha.“

DUCHOVNÍ SLOVO

VELMI KONKRÉTNÍ VÁCLAVŮV ODKAZ PRO KAŽDÉHO Z NÁS

Jak promlouvá svatý Václav do našeho života? Asi nebudeme následovat tohoto světce zrovna v statečném hájení českého území, ani nebudeme připravovat přímo z vlastní vinice nápoj k slavení eucharistie. Jak tedy následovat „dědice“ české země?

Na pomoc nám přicházejí slova známé kancionálové písně: „Nikdy nezahyne národ..., dokud bratr bude bratru odpuštět.“ Tento Václavův odkaz je velmi konkrétní, pro každého z nás. Nakolik je však praktický, natolik je těžko uskutečnitelný.

Kdo z nás se nepotýkal s tím, jak odpuštění „nejde“, jak se stále vrací zahořklost a touha oplatit stejnou mincí? Tyto zkušenosti, společné nám všem, vedou k zjištění, že odpuštění je jakési mučednictví! Vždyť vyžaduje sebezapření, úsilí vzdát se nároků na pomstu, ochotu neoplatit druhému zlym, ale dobrým. A toto vše je skutečným mučednictvím, i když nekrvavým.

Odpuštěním tedy následujeme našeho národního patrona. Pokud sv. Václav není jen na piedestalu na náměstí v centru Prahy, ale také na piedestalu v té naší „galerii“ s lidmi ukazujícími perspektivní cestu do budoucnosti, pak nepřeslechněme jeho hlasitou výzvu k odpuštění.

Odpustit znamená vzdát se zloby vůči druhému, nepřátu mu zlo, ale dobro. Toto odpuštění, projevené nekrvavým mučednickým sebezapřením, je tou správnou odpovědí na křivdy ze strany lidí v našem okolí, ale i lidí vzdálenějších.

A tak budeme skutečně následovníci sv. Václava a budeme se k němu hlásit nejen slovy písně, ale i svým životem.

Angelo Scarano

NAŠE FARNOST DNES

Z FARNÍCH MATRIK ČERVENEC-SRPEN 2026

Sezdání byli:

Dominik Poláček (Brumov-Bylnice)
Aneta Štejlková (Slavičín)

Pokřtěni byli:

Jonáš Lysák
Filip Michal Hrnčířik
Eliška Ondřej Sucháček

Pohřbeni byli:

Věra Dornáková (82 let)
Lubomír Šánek (67 let)
Jaroslav Orel (86 let)
Marie Horečná (80 let)

Bylo:

- Mše sv. v 15. 00 hod. u kapličky sv. Cyrila a Metoděje na Březové
- Fatimské pobožnosti
- Pěší pouť na Svatý Hostýn
- Mše sv. u kapličky sv. Anny + Večer milosrdenství
- Farní tábor
- Svátek Proměnění Páně
- Slavnost Nanebevzetí Panny Marie
- Pěší pouť na Butkov

Bude:

- 1. 9. v 18. 00 hod. mše sv. na zahájení školního a katechetického roku
- 6. 9. „Dožínky“ při mši sv. v 10. 30 hod.
- 8. 9. svátek Narození Panny Marie
- 12. 9. památka Jména Panny Marie
- 13. 9. Fatimská pobožnost v 15.00 hod.
- 26. 9. Adorační den
- 28. 9. Slavnost sv. Václava – mše sv. v 7.30 a 10.00 hod.

Mše sv. u kapličky sv. Cyrila a Metoděje

VEČER MILOSRDENSTVÍ

Pátek 19. 6. byl pro mne dnem Boží milosti. Od rána jsem se těšila na mši svatou. Když jsem večer přišla do kostela, byla jsem moc mile překvapena: kostel byl plný většinou mladých lidí, kteří přišli, aby chválili Boha a prosili o milosti.

Večer začal mší svatou, při které byla většina přítomných posilněna Eucharistií.

Po malé přestávce další program vedl host - laický evangelizátor Marcin Zielinski z Polska. Spolu s ním jsme chválili Boha, v Duchu svatém se modlili o potřebné milosti, naslouchali svědectví o působení Boží lásky, děkovali za milost uzdravení.

Po adoraci jsme se rozcházeli do svých domovů naplnění Duchem svatým a Boží láskou. Buď vůle Tvá!

Jana

Večer milosrdenství

MŠE SV. U KAPLIČKY SV. ANNY (26.7.)

Když jsme vystoupali ke kapličce sv. Anny, přivítal nás silný vítr, který nám váł do tváří. Nejenže se opíral do poutníků, ale dokonce shodil z oltáře vázu s květinami. Přestože byla zatížena kameny, aby ji vítr nepřevrátil, jeho síla byla větší. Snad malým zázrakem se však váza vůbec nerozbila.

Poté mohla začít slavnostní bohoslužba. V tento den jsme neslavili pouze svátek svatých Jáchyma a Anny, ale připomněli jsme si také 6. světový den prarodičů a seniorů.

Otec Emil při této příležitosti přečetl pastýřský list, ve kterém zaznělo poděkování všem seniorům za jejich svědectví víry, modlitby i obětavou službu církvi. Zároveň byli povzbuzeni, aby i nadále zůstávali nositeli naděje, vzájemné blízkosti a mezigenerační solidarity.

Letošní ročník se nesl v duchu slov z knihy proroka Izajáše: „Já přece na tebe nezapomenu.“ Papež Lev XIV. ve svém poselství vyzývá k větší blízkosti se staršími lidmi, zejména s těmi, kteří žijí osaměle nebo žijí v domovech pro seniory.

Poutníci na Sv. Hostýnku

V pastýřském listu zazněla také tato povzbudivá slova:

„Jako senioři jste v našem církevním společenství velmi významní. Mnohým z vás jsme vděční za předání víry a řadě z vás i za nejrůznější služby ve farnostech. Někteří jste ještě plní síly a jste hybnými pákami života ve společenství. Jiní prožíváte tu těžší část stáří, někdy v samotě nebo mimo vlastní domov, někdy v bolestech či na lůžku. Všechny vás dnes chceme ujistit, že Bůh na vás nezapomíná a je vám blízko.“

Na závěr bohoslužby zaznělo poděkování muzikantům, kteří svým doprovodem dodali mši svaté slavnostní at-

mosféru. Velký dík patřil také všem, kteří se podíleli na ozvučení, přípravě oltáře, ministrantům i dalším ochotným pomocníkům. Připomenuto bylo také, že naši kaplička čeká rekonstrukce.

Po skončení mše měl každý možnost zastavit se u obrazu sv. Anny uvnitř kaple a v tiché modlitbě jí svěřit své prosby i poděkování.

Společné setkání však mši svatou neskončilo. Následovaly chvály, které důstojně uzavřely tuto krásnou slavnost věnovanou rodičům Panny Marie a umocnily radostnou atmosféru celého poutního dne.

Fm

SVÁTOST NEMOCNÝCH

„Pane faráři, já ještě nechci umřít.“ Tuto větu kněží často slyší, když nabízejí jednu ze sedmi svátostí - svátost nemocných. Snad proto, že se mnozí drží otrockého překladu extrema unctionis (poslední pomazání).

Pojďme to chápat jako pomazání pro chvíle vše ohrožující, kdy se dotýkáme hranic našich lidských sil. Pramen pro tuto svátost najdeme v listu sv. Jakuba v páté kapitole, ve 14. a 15. verši: „Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí a potřít ho olejem ve jménu Páně. Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustil-li se hříchů, bude mu odpuštěno.“ Svátost nemocných patří mezi svátosti uzdravující, kdy společenství věřících v modlitbě vyprošuje pomoc od Boha pro nemocného, který prosí za odpuštění hříchů a posilu v tělesných slabostech. To je v této svátosti připomenuto: Vzkládám rukou jako symbol požehnání, modlitby a ochrany, léčivý dotyk. Církev se v osobě kněze dotýká našich ran, tak jako Kristus se dotýkal nemocných, na svém těle nesl naše rány a hříchy. Mazání posvěceným olejem je symbolem milosti a požehnání, boží péče - „Nalil mu do ran

olej a víno.“ Modlitbou při samotném pomazání se říká: „ať ti Pán pro své milosrdenství pomůže...“

Svátost nemocných se uděluje při závažné nemoci. Pokaždé při novém ataku choroby, nebo zvláště při společném udělení svátosti nemocných, třeba každý rok po dosažení šedesátého roku věku. Velmi se doporučuje tuto svátost přijmout před závažnou operací. Třeba několikrát za život. Že církev vždy vnímala tuto svátost jako posilu v nemoci můžeme vidět z toho, že nebyla udělována odsouzencům na smrt, i když si odsouzený vyžádal pro tuto chvíli kněze.

Obvyklý způsob udělování probíhá doma nebo v nemocnici s respektem ke stavu a možnosti nemocného a místa, také při společném udělení v kostele při mši svaté. Doporučuje se vykonat svátost smíření, pokud to je možné, když ne, vzbudí se lítost. Po svátosti smíření je vhodné přizvat také ostatní členy domácnosti nebo ty, kdo navštívili spolu s knězem nemocného, pokud to dovoluje prostor a stav nemocného. Po krátkém úryvku Písma kněz pronáší prosby za nemocné, přítomné a za ty, kdo o nemocné pečují. Nyní kněz vzkládá ruku na hlavu nemocného. Následuje modlitba nad posvěceným olejem nebo samotné svěcení oleje. Pak kněz slovy modlitby maže nemocného na čele a obou dlaních, spolu s nemocným, nebo sám odpovídá Amen. Obvykle následuje modlitba Páně a svaté přijímání. Pokud nemocný nemůže přijímat, společně se s přítomnými pomodlí a udělí kněžské požehnání.

Mnoho kněží a věřících vydává svědectví o účincích této svátosti. Ať už se jedná o uzdravení, úlevu nebo klid v duši, a to nejenom pro toho, kdo přijímá tuto svátost, ale i pro přítomné a pro kněze samotného. Nebojte se svým příbuzným a známým zprostředkovat přijetí této svátosti. Bůh nepřestává rozdávat své milosti.

P. Miroslav Hřib

K ZAMYŠLENÍ

PROSTÁ DŮVĚRA

„Důvěřuj Hospodinu celým srdcem, na svoji rozumnost nespolehej.“ (Př 3,5)

Vždycky budou existovat tajemství a Boží motivy, které přesahují naše chápání. Bůh ví všechno, my ne. Až v nebi pochopíme Boží stezky plněji. Jak píše Pavel: „Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne.“ (1K 13,12)

Ale s ohledem na to, co víme o Božím charakteru, který se v nejvyšší míře projevil na kříži, můžeme důvěřovat, že Bůh dělá to, co je pro nás nejlepší. Bůh

říká ve svém slově: „Neboť to, co s vámi zamyslím, znám jen já sám...jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu, chci vám dát naději do budoucnosti.“ (Jr 29,11)

Jak kdysi vysvětlovala Corrie ten Boom: „Představte si, že mezi vámi a Bohem je výšivka, lícem obrácená k Bohu. Vidíte volné konce nití a uzlíky, ale Bůh vidí vzorek.“ Bůh má vše pevně v rukou. Ať vstoupí do našich životů cokoli, s důvěrou můžeme říci: „Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí.“ (Ř 8,28)

Naděje pro každý den

ÚLOHA ARCHANDĚLŮ

Panna Maria Donu Gobbimu – Itálie 29.9. 1983

Hledte, jakou mají úlohu: Pod mým vedením vedou strašnou bitvu proti satanovi a všem zlým duchům. Je to zápas, který se odehrává především v oblasti ducha - s inteligencí a v dokonalé shodě s plány dvou velkých a proti sobě postavených vojevůdců: „Ženy oděné sluncem“ a rudého draka.

Úlohou sv. Gabriela je odít vás vlastní mocí Boží. On bojuje proti málomyslnosti. Je to slabost, která vás svádí k pochybnosti, nejistotě, strachu a zmatku. Archanděl Gabriel má za úkol pomáhat vám růst v důvěře tím, že vás oděje Boží silou. A tak vás každý den provede po cestě odvahy, pevnosti a hrdině čistě víry.

Úlohou sv. Rafaela je nalévat balzám do vašich ran. Jak často se satanovi podaří zranit vás hříchem, zasáhnout vás jeho zákeřnými svody! Dává vám pocítit tíhu vaší ubohosti, neschopnosti a křehkosti a zdržuje vás na cestě k vašemu dokonalému darování se Bohu. Úlohou sv. Rafaela je provázet vás na cestě, kterou jsem vám naznačila, a dát vám lék, který vás uzdraví ze všech chorob duše. Činí vaše kroky každý den jistějšími.

Úlohou sv. Michaela je chránit vás proti útokům satana proti vám. Archanděl Michael, ochránce celé církve, zasahuje svou velkou mocí a přechází k útoku, aby vás vysvobodil od Zlého

a od jeho nebezpečných nástrah. Pro to vás vybízím, abyste snažně prosili o jeho ochranu.

Boží andělé mají vzácnou a nezastupitelnou úlohu: jsou po vašem boku v boji, dodávají vám síly a odvahy, uzdravují vás z vašich mnohých ran, chrání vás před zlem a spolu s vámi tvoří nejsilnější část vítězného šiku, které mu velí vaše nebeská Vojevůdkyně.

Z: Povstane Michael velký ochránce

„Ne všichni můžeme dělat velké věci. Ale můžeme dělat malé věci s velkou láskou.“

(Matka Tereza)

NEJDE O TO, ŽE BY SE BŮH ZLOBIL, KDYŽ SE NEMODLÍŠ

Na svém putování jsem se zastavil ve francouzském městě Arles. Je už kolem třetí odpoledne a já bych do večera rád stopem dorazil ke svým přátelům do městečka vzdáleného asi sto padesát kilometrů. Procházím se zrovna prostornou chrámovou lodí místního gotického chrámu. Z jedné z bočních kaplí zaznívá zpěv kánonů z Taizé. Nahlédnu dovnitř. Je tu asi patnáct lidí. Říkají mi, že za čtvrt hodiny začne mše svatá. Láká mě zůstat; zároveň mě ale tlačí čas. Po krátkém váhání se rozhoduji zůstat. Z mé strany je to – aspoň doufám – výraz důvěry, že to Pán Bůh s mou další cestou nějak zařídí. Přesto mě neopouští mírný neklid.

Po skončení mše se vydávám městem. Silnice je tu příliš úzká, není to vhodné místo ke stopování; přesto při chůzi držím ceduli s nápisem Montpellier tak, aby ho projíždějící řidiči viděli. Náhle mi někdo zastavuje. Řidič mě povzbuzuje máváním rukou; nesmí tu stát příliš dlouho. K mé radosti jede do Montpellier. „Jak to, že jste mi zastavil právě tady?“ ptám se ho. „Vůbec by mě nenapadlo, že mě zrovna tady někdo vezme do auta.“ „Stala se mi taková zvláštní věc,“ říká řidič. „Jel jsem centrem města, byl bych té vzal, ale nebylo tam vhodné místo k zastavení. Jel jsem tedy dál. Po několika kilometrech jsem ale zjistil, že jsem si spletl cestu. Musel jsem se otočit. No, uviděl jsem tě podruhé. Ani tady to nebylo šikovné místo k zastavení, ale říkal jsem si, že když už je to podruhé, tak bych tě asi měl vzít. Náhoda, co?“ usmál se na mě. „Ano, jako by to někdo zařídil,“ odpověděl jsem.

Nevěděl jsem, kolik času budu na cestu autostopem potřebovat. Přesto jsem pár desítek minut věnoval Bohu. Nakonec se to „vyplatilo“. Neříkám, že to tak musí dopadnout vždycky. Netvrdím, že když uděláš něco dobrého či zbožného, pakadže se ti to okamžitě vrátí. Bůh si nás nechce takto kupovat.

Ten malý příběh mi ale připomíná, jak velmi záleží na tom, abychom měli správně seřazené věci, kterým se během dne věnujeme. Od těch nejdůležitějších až po ty nepodstatné. Často to funguje tak, že nejdříve upřednostníme ty druhé a na ty první už se potom nedostane.

Jsi-li věřící, měl by být pravidelný čas strávený s Pánem tvou prioritou. Jestliže necháš modlitbu až na závěr dne, zpravidla z ní nic moc nebude. Nejde o to, že by se Bůh zlobil, když se ten či jiný den nestihneš pomodlit. Když se to ale začne stávat pravidlem, bude to tvůj vztah k němu oslabovat a přestaneš být citlivý na jeho vedení a na jeho „náhody“. Každý vztah musí být udržován a živěn. Platí to i o víře. Pokud pro ni nebudeš nic dělat, budou v tobě přibývat pochybnosti. Postupem času začneš mít dojem, že ti modlitba či mše nic neříkají. Jestliže se už v této fázi nacházíš, neodkládej nápravu na zítřek; každým dnem to bude těžší. A pokud necháš věci plynout dál, nakonec z tvé víry zbude jen mrtvá tradice, která pro tvůj život nic neznamena. Nedopusť to, přišel bys o hodně.

Stejně tak to platí pro jiné důležité vztahy a úkoly ve tvém životě. Typickým příkladem je návštěva prarodičů či rodičů. Udělej si v tom pořádek, například: navštívím je jednou za týden aspoň na hodinu... Když budeš chtít, čas se najde. Byla by škoda stát se jedním z těch lidí s neustále roztékavým pohledem, kteří rozplývají dny svého života na všechno možné, ale ohledně věcí podstatných stále jen opakují svou mantru: nemám čas.

Petr Karas,

Pozvedám své oči k horám

SVĚDECTVÍ

VYZNÁNÍ

Často na mňa lidé ptají: „Jak sas do Naděje dostal? Co ťa tam vedlo? Co ti to přinášá?“

Po smrti mé manželky jsem měl pocit samoty. Tak jsem přemýšlel, co dál. Hospoda mňa nikdy netáhla. Kamarádi, které jsem měl a mám, buď sú už na věčnosti nebo sú rozejtí různě po okolí. A já potřebuju někoho, s kým bych sa mohl sejít.

Nahrála příležitost. Byl jsem ve Valašských Kloboukách na poliklinice, a tam jsem sa potkal s ještě málo známým kamarádem Martinem. Říkal jsem mu: „Co tady děláš?“ A on, že pracuje v Naději v Nedašově a dělá tu doprovod klientovi.

V tom mně přišla myšlenka, co myšlenka, přímo rozkaz: „Toto budeš dělat!“

Hned druhý den jsem navštívil v Nedašově v Naději paní Janu a vysvětlil jsem jí své přání, že bych chtěl dělat dobrovolníka. Cítil jsem, že to s radostí přijala. Řekla, že tady pan ředitel není, ale jak přijde, tak mě zavolá sepsat smlouvu. Stalo se hned druhý den, 10. října 2021. Už brzo to bude pět roků a já cítím, že to byla šťastná volba.

Personál i klienti jsou mě čím dál víc milejší. Vidím, jak sa tam krásně chovají ke klientom. A já klientom říkám „moje ovečky“. Prožívám tam krásné chvíle. Máme na sebe čas. Oni mně vyprávějí o své rodné vesničce, o rodině a o tom, co jich trápí. Nebo si někdy zapíváme staré písničky a jsme šťastní.

To je tak. Já budu mět v srpnu 89 roků a v mém věku už moc vrstevníků nemám. Když chodím po městě nebo jdu do přírody, tak žádného nepotkám. Když sů, tak sedí doma u televize a ven sa jim nechce, anebo už chodit nemožů.

Závěrem tohoto vyznání bych chtěl poděkovat Pánu Bohu, Pánu Ježíši a Panně Marii. Ti vlastně splnili moje přání ve všem, k nim sa s každů prosbů obracám. Jim předávám všechny svoje problémy. Každý túží po lásce, po radosti, po štěstí. Ale málokdo za tím jde tú správnů cestů. Já sám jsem tu cestu hledal velký kus svého života.

Milí klienti, vy jste můj poklad, při vás su šťastný!

Zaznamenala J.P.

DŮM POKOJNÉHO STÁŘÍ NADĚJE V NEDAŠOVĚ HLEDÁ DOBROVOLNÍKY.

Pomáhejte seniorům – darujte chvíle, které mají smysl.

Hledáme empatické a spolehlivé lidi, kteří chtějí věnovat svůj čas seniorům – ať už rozhovorem nebo společnou procházkou. Každé setkání může být pro ně darem.

Přidejte se k nám.

Působíme:

Nedašov 161

Kontakt:

770 312 999,
alzbeta.jarosova@nadeje.cz

Více informací:

<https://nadeje.cz/nedasov/>

Malý čin pro tebe, velká radost pro druhé.

Z LITURGIE

13. 9. 2026 24. neděle v mezidobí

„Neříkám ti, abys odpustil nejvíc sedmkrát, ale třeba sedmasedmdesátkrát.“

1. čtení: Sir 27,33-28,9

2. čtení: Řím 14,7-9

Evangelium: Mt 18,21-35

Petr přistoupil k Ježíšovi a zeptal se: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když se proti mně prohřeší? Nejvíc sedmkrát?“ Ježíš mu odpověděl: „Neříkám ti nejvíc sedmkrát, ale třeba sedmasedmdesátkrát. Nebeské království se podobá králi, který chtěl provést vyúčtování se svými služebníky. A když s vyúčtováním začal, přivedli mu jednoho dlužníka, u kterého měl deset tisíc hřiven. Protože dlužník neměl čím zaplatit, pán rozkázal ho prodat i se ženou a dětmi a se vším, co měl, a tím zaplatit. Tu mu ten služebník padl k nohám a na kolenu prosil: ‚Měj se mnou strpení, a všechno ti zaplatím.‘ A pán se nad tím služebníkem smíloval, propustil ho a dluh mu odpustil. Sotva však ten služebník vyšel, potkal se s jedním ze svých druhů ve službě, který mu byl dlužen sto denárů. Začal ho škrtnit a křičel: ‚Zaplať, co jsi dlužen!‘ Jeho druh padl před ním na kolena a prosil ho: ‚Měj se mnou strpení, a zaplatím ti to.‘ On však nechtěl, ale šel a dal ho zavřít do vězení, dokud dluh nezaplatí. Když jeho druhové ve službě viděli, co se stalo, velmi se zarmoutili. Šli a pověděli to všechno svému pánovi. Tu si ho pán zavolaal a řekl mu: ‚Služebníku ničemný! Celý dluh jsem ti odpustil, protože jsi mě prosil. Neměl ses tedy i ty smílovat nad svým druhem, jako jsem se smíloval já nad tebou?‘ A jeho pán se rozhněval a dal ho mučitelům, dokud by nezaplatil celý dluh. Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže každý svému bratru ze srdce neodpustíte.“

Ozvěna slova:

Odpustit není vždy snadné. Evangelium nás tomu učí, ale nejdříve musíme toto učení dobře pochopit. Může třeba přijít situace, kdy stojím na chodníku a vidím, že nějaký řidič vyjel bláznivě z vedlejší ulice na hlavní silnici. Prudce zaskřípají brzdy, ale nic se naštěstí nestalo. Můj úsudek však bude: „Blázen. Tomu by se měl odebrat řidičský průkaz dřív, než někoho zabije.“ Často si více všimáme a hodnotíme chyby jiných lidí. Ale zkusme si namísto toho, kdo dělá chybu, dosadit sami sebe. Může se přece stát, že i já budu v pozici špatného řidiče, který udělal chybu. Uvědomím

si, že jsem na tom zle a tak se policii pokusím poprosit o slitování. Je to pro mě poučení, že mám jezdit opatrněji. Podaří-li se mi z toho vyjít, uleví se mi a jsem šťastný, že to tak dopadlo. Jsem poučen a už vím, že když podruhé uvidím někoho jet autem bezohledně, jsem ochoten mu prominout. Jinými slovy: Odpustit dokáže jen ten, kdo si je vědom, že odpuštění potřebuje na prvním místě on sám. Musíme si uvědomit, že odpuštění je něco, co se týká nás všech. Každý den se v modlitbě Otče náš modlíme: Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. Když odpouštíme, jsme to my, kdo jsou vyvýšeni. Někteří lidé nechtějí odpustit, protože si myslí, že by se tím ponížili. Ve skutečnosti ale rostou, protože odpouštějí spolu s Bohem. A to nás samotné očisťuje. Každá urážka vzbuzuje chuť se pomstít. Silně znepokojuje, přidá se ke každé myšlence i snu. Nedá se odstranit jinak, než odpuštěním, které pomstu v srdci zničí. Nepřechovávej ve svém srdci zlé úmysly vůči nikomu. Očisti své srdce ve vztahu ke všem lidem a najdeš mír v Bohu. Sotva se najde lepší mír než ten, který plyne z jistoty, že se mně odpustí, když já odpustím druhým.

BLAHOPŘÁNÍ

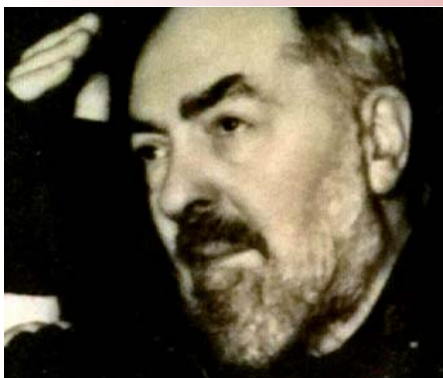

Srdečné blahopřání zářijovým oslavencům, všem, kteří slavíte jmeniny či narozeniny přejeme hodně Božího požehnání. Světec tohoto měsíce, otec Pio říká: „Milulost svérme Božímu milosrdenství, přítomnost jeho lásce a budoucnost jeho prozíratelnosti.“

Kéž vás tato slova provázejí životem. Přejeme vám pevné zdraví a radost z vědomí, že vás Bůh drží ve své dlaní.

Fm

SVATÍ

**SV. OTEC PIO Z PIETRELCINY
(23. 9.)**

**Na první dojem působil spíše odtazi-
tě a přísně**

Velikost otce Pia a jeho svatost nespočívají v jeho zázracích, četných uzdraveních, bilokacích, předpovídání budoucnosti nebo v dalších podivuhodných darech, které dostal pro dobro lidí, ale v jeho každodenním prostém životě. Ten byl velmi podobný životu každého člověka, plný starostí a utrpení, které však snášel s královskou důstojností opravdového Božího syna.

Ve všedním životě byl otec Pio normální člověk, tak jako všichni lidé měl své přednosti i nedostatky. Na první dojem působil spíše odtaziť a přísně, jako mnich středověkého stříhu, osamocený veleduch, vzdálený světu. Když jste ho však měli možnost poznat zblízka, změnili jste názor. Objevíli jste výjimečně dobrotivého člověka, vyzařujícího neuvěřitelnou lidstvosť, již si vás okamžitě získal.

Velký vtipálek

Měl horkokrevnou jižanskou povahu. Vyznačoval se též velkým smyslem pro humor, rád vyprávěl historky k pobavení bratří. Snadno se rozhněval, ale rychle se z toho kál. Jevil se poněkud náladový, je však třeba připomenout, že byl nepřetržitě v obležení potřebných lidí – ne vždy příliš ohleduplných –, přičemž ho stále sužovaly četné fyzické i psychické bolesti. Každodenní intenzivní utrpení, které trvalo více než padesát let, se na jeho chování určitě promítlo. Většinou si otec Pio dokázal uchovat klid, přesto jste se u něj občas mohli setkat s výbuchem hněvu či spravedlivého rozhořčení. Mnohdy i vědomě – například při setkáních se zvědavci či nekajícími se „kajícíky“ ve zpovědnici.

Carlo Campanini byl známý komik a profesionální vypravěč vtipů, který více než šedesát let rozesmával celou Itálii. Přesto mi opakovaně řekl, že se před otcem Piem cítil jako zelenáč. „Byl by z něj skvělý komik“, říkával. A jednou to řekl i samotnému otcovi.

Otec mu s úsměvem odpověděl: „Synu můj, každý na tomto světě dělá

me šaška, jak nejlíp umíme, a to na místě, kam nás Pán postavil.“

Osočování a pomluvy

Všichni jeho životopisci se zmiňují o tělesných bolestech otce Pia – o otevířených ranách, které sužovaly jeho tělo, ale též o neustálých nemocech, které oslabovaly jeho tělesnou schránku. To všechno byly zajisté velké bolesti, ale ve srovnání s jeho morálním utrpením nebyly ničím.

Už od jeho vstupu do řehole ho mnozí spolubratři považovali za podvodníka. Za pouhou výmluvu pokládali jeho těžké nemoci, které ho nutily neustále měnit kláštery a trávit dlouhá období v rodné Pietrelcině. Tvrdili, že jen simuluje, aby se nemusel podřizovat klášterní kázní. Jednou dokonce jeho provinciál napsal dopis generálnímu představenému a žádal, aby otce Pia, který už byl tehdy knězem, vyloučil z řádu, protože není dobrým řeholníkem a svým jednáním pohoršuje ostatní. To bylo velmi tvrdé odsouzení, které určitě ztrápeným bratrem otrásl.

Největší ponížení - od církve

Ponížování a urážek ještě přibýlo, když dostal stigmata. Takzvané „Svaté oficium“ (dnešní Kongregace pro nauku víry) pětkrát zasáhlo a prohlásilo, že jeho rány jsou falešné a že si je otec Pio způsobil sám, aby klamal lidi. Tento rozsudek zveřejnil deník *Osservatore Romano*, což jsou oficiální noviny Svatého stolce, a poté ho přebraly noviny na celém světě. Těžko slovy vyjádřit velikost jeho tehdejšího utrpení a ponížení.

Ale otec Pio všechno trpělivě snášel a mlčel. Byl to jeho kříž. Strašlivý kříž! Co se při tom dělo v jeho srdci? Co prožíval, když se pak setkával s přáteli, se spolubratry, s rodinou, se svou maminou? Dobře věděl, že o odsouzení církve všichni kolem vědí.

V životě otce Pia byla i klidnější období, během nichž byly tresty a omezení nařízené Svatým oficiem pozastavené. Nikdy však předchází odsouzení otce Pia oficiálně neodvolali, zemřel odsouzen církví.

Dějiny církve jsou plné Božích zásad

„Kdo chce jít za mnou, vezmi svůj kříž a následuj mě,“ píše se v evangeliu (srov. Lk 9,23). Otec Pio kráčel po celý život směrem na Kalvárii.

Utrpení vzbuzuje u lidí běžně pohoršení, ale po Kristově smrti na kříži se stalo pro křesťany tajemstvím vykoupení. Pomohl mi to pochopit kardinál Giuseppe Siri, arcibiskup v Janově, jeden z mála církevních hodnostářů, kteří si otce Pia vždycky vážili.

Řekl mi: „Stigmata otce Pia, která nosil téměř celý život, i jeho morální utrpení obrací pozornost lidí ke Kristovu tělu jakožto prostředku spásy. Kristus zemřel na kříži pro nás lidi a pro naši spásu. Na této pravdě, která je jednou z ústřed-

ních pravd křesťanství, stojí celá teologie vykoupení. Tato pravda je tak důležitá, že když na ni lidé někdy pozapomněli nebo se ji snažili všelijak překroutit, pokračoval Bůh skrze události a zázraky.

Například ve 13. století, plném velkých teologických disputací, kdy se na předních univerzitách řešily otázky jako „universalia“, křesťanskému učení hrozilo, že bude zdeformováno sofistickovaností a intelektualismem a že se pravda o Kristově trpícím těle pod jejich náosem vyprázdní či zcela vytratí. A náhle se objevil svatý František, který nabídl jako ideál „žít důsledně evangelium“, a když dostal stigmata, zaměřil pozornost na Kristovo tělo.

V téže době se objevila i augustiniánka Juliána, která žila v letech 1193–1258 v klášteře Mont Cornillon v Belgii, poblíž města Liège. Zjevoval se jí Pán Ježíš a opakovaně ji vyzval, aby se snažila prosadit slavení svátku Božího těla, který by oslavoval jeho lidství. Juliána se dala do práce a v roce 1246 dosáhla v diecézi Liège schválení, aby se slavil svátek Božího těla, který oslavuje Kristovo tělo v eucharistii.

Ve druhé polovině 17. století se ve Francii a v celé Evropě šířil janse-nismus, který zpochybňoval univerzální hodnotu Kristova vykoupení. Ježíš tehdy opět zasáhl. Opakovaně se zjevil francouzské mystičce Markétě Marii Alacoque, kterou žádal, aby šířila úctu k jeho Nejsvětějšímu Srdci. Šlo o nové velké připomenutí Kristova těla prostřednictvím jeho ústřední části – srdce. Po dalších bojích a peripetích pak církev ustanovila svátek Nejsvětějšího srdce Ježíšova.

V 19. století byla nepřehlédnutelnou postavou jedna prostá karmelitka, svatá Miriam od Ukřižovaného, zvaná Malá Arabka (1846–1878). Měla též stigmata a mnohá mystická charismata i pozoruhodná zjevení, zvláště nápadná v době rozmáhajícího se racionalismu v církvi. Ve 20. století byla především pro Francii velkým světlem stigmatizovaná Marthe Robin (†1981), ale též Terezie z bavorského Konnersreuthu.

Nejznámějším z těchto živoucích znamení Ukřižovaného je nepochybně otec Pio. Nosil na svém těle Kristovy rány půl století, aby ukázal, že utrpení není bezúčelné a absurdní, ale že je dodnes nástrojem vykoupení. Dává tím novou nádej všem, kteří i v dnešní době pociťují palčivou nostalgii po Edenu, po „ztraceném ráji“, nebo lépe řečeno, touží se vrátit do „Otcova domu“.

Svou láskou ke Kristu a odvážným nesením kříže nám svatý Pio z Pietrelciny ukazuje cestu. Je to ta nejnáročnější cesta, jakou si umíme představit, ale zároveň jediná, která nezklame,“ uzavřel kardinál Siri.

Renzo Allegri, Zázraky otce Pia

Z HISTORIE

KAM JSTE SE PODĚLY ...

(na pokračování)

Moje vzpomínky na dětství a mládost

Vracím se ještě několika řádky z minulých dnů asi k 20. dubnu 1945 s tím, že na obecní sýpce bylo uskladněno asi 6 vagonů obilí – pšenice, kterou se Němci chystali vzít sebou. V době kdy se chystali na odpor a že jim to nevyšlo, aby je postupující vojsko nedostalo do rukou, povolili tuto rozprodání po 100 kg do rodin za obnos 600 korun. Tímto bylo rodinám velmi pomoheno, protože vznikla situace taková, že zásobování selhalo a bylo vděk, když od místního řezníka se dostalo koupiti koňské maso a vuřty, které on ať již jakýmkoliv způsobem získal. Je též vzpomínouti, že armáda požívala i koňských potahů a nejdříve vyčerpaného, vyhladovělého koně zastřelili a nechali ležet vedle silnice od Vlárky do Bylnice a jednou bylo napočítáno 12 takových koní padlých vedle silnice. Jest se též zmíniti o tom, že mnoho rodin bylo z domků na pasekách v Hlubočích vystěhováno a tyto rodiny bydlely ve stodolách ze strachu před bombardováním ve vesnici. Vděk těmto pasekářům patřil za to, že nechali těmto rodinám si u nich alespoň to nejnnutnější uvařit. V dolní škole byly případy, když jely bombardovací letadla, měly děti úkryt ve sklepech obecní budovy, kam jsme se i my, zaměstnanci obce, ukrývali a bylo opravdu velmi trapným přihlížeti na děti, klečící a modlící se a nařikající a s nimi i učitelky. Alespoň tolik se chci zmíniti o svých zážitcích, což je snad malicherné, ale připomíná to, co nese sebou válka třeba někdy i daleko od fronty.

Alois Lysák-Kovářůj

INSPIRACE K ČETBĚ

VČERA MUSLIM, DNES KRISTŮV KNĚZ

Autor: Adrien Mamadou Sawadogo

Výrazné svědectví věřícího muslima, z kterého se stal kněz a misionář působící v rodné Africe.

Je to Bůh, kdo vždy zvítězí, tvrdí otec Adrien. Tohle motto si zvolil, když se rozhodl převyprávět dobrodružství svého obrácení ke Kristu a povolání ke kněžství. Rád zdůrazňuje: „Nejde tu ani o vítězství křesťanství, ani o prohru islámu, ale o uskutečnění Božího díla.“

Kniha popisuje cestu dospívajícího chlapce z muslimského prostředí ke křesťanské víře.

Ukazuje těžké chvíle a překážky, kterým musel autor kvůli konverzi čelit.

Hlavní myšlenkou je, že Bůh dokáže proměnit každý život a zvítězit nad všemi překážkami.

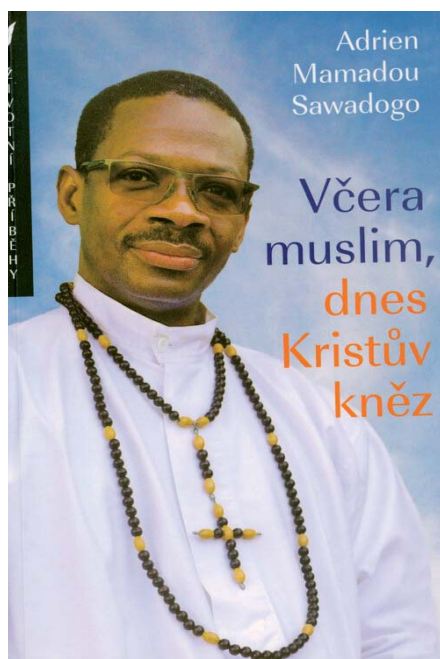
Úryvek z knihy:

Umírající dítě

Nacházel jsem se v místní nemocnici v Banfoře. Zubař měl ordinaci kousek od pohotovostní služby. Najednou jsem viděl, jak tam přivázejí malé dítě, které umírá. Nechtěně jsem vyslechl celý vzrušený rozhovor lékařů.

Já, který nesnáším pohled na lidské utrpení, jsem se cítil být přitahován k ordinaci pohotovosti jako magnet. Když jsem se přiblížil ke dveřím, slyšel jsem lékaře, jak říká. „Už se nedá nic dělat.“ Vypadalo to, že dítě opravdu spěje ke konci. Tehdy se v mém nitru ozval hlas: „Jdi, polož na něj ruku, a ono se uzdraví.“ Jsem ale dost racionální typ, nechtěl jsem tam něco „nacvičovat“, navíc v tak dramatické chvíli. Ovšem hlas se ozval hned třikrát a s velkou naléhavostí: pochopil jsem, že ke mně skutečně mluví Pán. Měl jsem ale pořádek strach jít k tomu dítěti blíž.

Tak jsem se pomodlil slovy: „Pane, chceš-li to dítě uzdravit, prosím nedovol, aby ti v tom zabránila moje slabost. Kéž je pohled, kterým se na něj podívám, tvým pohledem. A skrze můj pohled mu daruj zdraví.“ Vzápětí jsem uviděl, jak se dítě otočilo obličejem ke mně, upřeně se na mě zadívalo a začalo klidně dýchat, jako by se mu náhle ulevilo skrze něčí přítomnost. Zaznamenal jsem, jak na mě rodiče a lékaři překvapeně zírají, a raději jsem se co nejrychleji vytratil. Šel jsem zpátky za svou sestřenicí, která právě vycházela od zubaře. Rychle jsme vyšli ven z budovy a vrátili se domů.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

Úmysl papeže:

Za péči o vodu.

Modleme se o spravedlivé a udržitelné zacházení s vodou, zdrojem nezbytným pro život, aby každý měl rovný přístup.

Národní úmysl:

Za katechety.

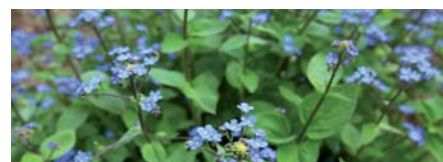
Modleme se, aby katecheté a učitelé náboženství měli v novém školním roce dostatek nápadů, energie a vytrvalosti.

MŠE SV. V SIDONII

- 5. 9. Za Zdenku Fricovou a rodiče Mišákovy
- 12. 9. Za děti a mládež ze Sidonie a okolí
- 19. 9. Za rodiče Kolínkovy a Bielíkovy
- 26. 9. Za rodiče Papierníkovy a Chlebanovy

NĚCO PRO ZASMÁNÍ

- Na dovolené v Chorvatsku jsem zjistila, že slunečník na pláži vydělává měsíčně mnohem víc než já.
- Rok 1995. Blondýna listuje telefonním seznamem a čte: „Novák, Novák, Novák. To je zvláštní, kolik má jeden člověk telefonních čísel.“
- „Já tě naučím trhat třešně!“ zlobí se hlídač v sadu.
„To nemusíte, vždyť vidíte, že už to umím docela dobře.“
- Dva rybáři se potkali a sdělovali si dojmy ze včerejšího dne.
„Včera jsem ti, člověče, chytil štiky, ta měla metr a půl.“
„To já jsem vytáhl z vody petrolejku. Představ si, že ještě svítila!“
„To mi pěkně větší bulíky na nos!“
„Ty zkrát štiky a já tu petrolejku zhasnu.“

ÚMYSLY MŠÍ SV. NA MĚSÍC ZÁŘÍ 2026

1.	UT	18.00	Za dary Ducha svatého na nový školní rok
2.	ST	18.00	Za + rodiče Žižkovy, Kantnerovy, jejich + děti, + vnuka Karla, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
3.	ČT	18.00	Za + Aloise Strnku, + Boženu a Františka Fojtíkovy, s prosbou o Boží ochranu pro živou rodinu
4.	PÁ	7.30 18.00	Za nemocné Za + Ladislava a Aloisii Beňovy, duše v očistci a Boží pomoc pro živou rodinu
5.	SO	7.30	Za živé a + členy živého růžence
6.	NE	7.30 9.00 10.30	Za + Marii Janáčkovou, + rodiče Miklasovy, Janáčkovy, Pavla Janáčka, duše v očistci, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu Za + Marii a Jána Kebískovy ze sv. Štěpána, s prosbou o Boží pomoc pro živou rodinu Na poděkování za úrodu („Dožínky“)
7.	PO	7.30	Za + manžela (1.výročí), + rodiče z obou stran, duše v očistci, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
8.	ÚT	18.00	Za + rodiče Vladimíra a Marii Machalovy, + rodiče z obou stran, duše v očistci, s prosbou o Boží požehnání a dar zdraví pro živou rodinu
9.	ST	18.00	Za + Oldřicha Louckého, + dceru, zetě, bratra, švagra, rodiče Loucké, Šeré, rodinu Hořákovu a Opatovu
10.	ČT	18.00	Za + rodiče Františka a Lidii Pospíšilovy, jejich + syna Františka ze sv. Štěpána, Boží pomoc a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
11.	PÁ	18.00	Na poděkování za 50 let společného života a Boží požehnání pro živou rodinu
12.	SO	7.30	Za + manžela Aloise, + rodinu, duše v očistci, Boží pomoc a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
13.	NE	7.30 9.00 15.00	Za + manžela Romana Macků, jeho + bratra Emila, jejich + rodiče, duše v očistci, Boží pomoc a ochranu pro živou rodinu Za + rodiče Řehákovy, + dceru Ludmilu, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu Na poděkování Pánu Bohu za 25 let společného života Tomáše a Pavly Naňákovy
14.	PO	7.30	Za + z rodiny Miklasovy, Běhunčikovy, Lukaščíkovy, Holbovy, Boží pomoc a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
15.	ÚT	18.00	Za + manžela Jana Častulíka, dvoje + rodiče, duše v očistci, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
16.	ST	18.00	Za + syna Marka, jeho + otce, + z rodiny Pagáčovy, Krajčiový a Boží požehnání pro živou rodinu
17.	ČT	18.00	Za + Jarolíma a Františku Solařovy, Boží požehnání pro rodinu Liškovu, Fojtíkovu a Solařovu
18.	PÁ	18.00	Za + Josefa a Františku Kostkovy, jejich + syna Jožinka a Boží pomoc pro živou rodinu
19.	SO	7.30	Za + Josefa Nováka (1.výročí), + rodiče z obou stran a Boží pomoc pro živou rodinu
20.	NE	7.30 9.00 10.30	Za + syna Vojtěcha Marka, + rodiče Vaňkovy, Markovy, sourozence, duše v očistci, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu Za + manžela, + z rodiny Macků, Obadalovy a Boží požehnání pro živou rodinu Za farníky
21.	PO	7.30	Na poděkování za všechny přijaté milosti pro rodinu Liškovu, Manišovu, Šebákovu, Esteřákovu, Skálovu, s prosbou o Boží požehnání a duše v očistci
22.	ÚT	18.00	Za + Josefa Lukaščíka, rodiče z obou stran, + Františka a Danuši Macků a Boží požehnání pro živou rodinu
23.	ST	18.00	Za + Jana a Boženu Svobodovy, + prarodiče, sourozence, Jozefa Pastierčina, s prosbou o dar zdraví a Boží pomoc pro celou živou rodinu
24.	ČT	18.00	Za + rodiče Vránovy, Brhlovy, jejich + syna, + rodiče Bůbelovy, jejich + dceru a zetě, + rodiče, sourozence z obou stran, Boží požehnání pro celou živou rodinu a na poděkování Pánu Bohu za dožití 70 let manžela
25.	PÁ	18.00	Za + Bohumila a Ludmilu Vilímkovy, duše v očistci a Boží ochranu pro celou živou rodinu
26.	SO	7.30	Za + rodiče Slaběňákovy, + prarodiče, sestru Jarmilu, bratra Karla a Boží požehnání pro živou rodinu
27.	NE	7.30 9.00 10.30	Za + rodiče Františku a Josefa Machalovy, + vnučku Petru a Leonku Šerou, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro celou živou rodinu Na poděkování za dožití 70 let, za živou rodinu a duše v očistci Za farníky
28.	PO	7.30 10.00	Za farníky a dobrodince Za živé a + Václavy z farnosti
29.	ÚT	18.00	Za + Bohuslava a Marii Sukané, + syna Bohuslava, duše v očistci a duše, na které nikdo nepamatuje
30.	ST	18.00	Za + manžela Vojtěcha (10. výročí), živou a + rodinu z obou stran a Boží ochranu pro celou rodinu

- Farní měsíčník vydává římskokatolická farnost v Brumově-Bylnici, PSČ 763 31, tel.: 577 330 326. ● Neprodejné.
- Náklad 700 výtisků. ● Uzávěrka do 10. každého měsíce. ● Za redakci Petra Rajová, e-mail: rajova.p@centrum.cz
- Grafická příprava: PHM studio